

Иван Вазов

Копнежи

Грохотен¹ грохот издава
Искър го плиска шумлив.
Сам до реката в морава
слушам им говора див:

„Искъре – чуката дума, –
векове как се тъй лейш,
дълъг и весел ти друма:
вечно пътуваш и пейш.

Всеки ден, час и минута
в нови картини блестиш.
Зла е съдбата ми люта:
аз съм скован – ти летиш!

Жаден съм, ох, за движение,
жаден за вечний бяг твой.“
Искър минава и стене:
– Ох, а пък аз – за покой.

Своге, юли

КРАЙ

---

1. Връх при Своге, до Искъра

Източник: Словото
Набиране: Надежда Владимирова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/4745>]